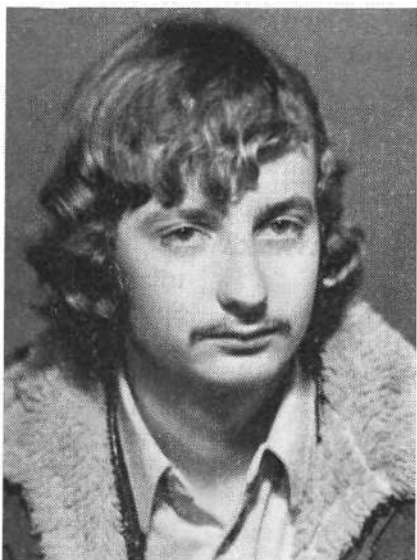

Ki le včasih zavijejo puri vrat,
ki le ob snubitvi grejo praznovat,
in kar se jim v srce zadere,
le delo ob grozdju opere.

Kaj li bodo naši ljudje?

Moj bog, moj bog,
reši nas vendar nadlog,
saj nočemo od tebe palače,
le to te rotimo, da zapneš si hlače.

Marij
Čuk

Pesmi

PRAVLJICA To je pravljica za lahko noč,
ko gre lovec star po puško,
ko Don Juan si daje moč,
ko bela luna gre na hruško.

Tiho pride črna vila in te boža,
rdeč nasmeh zapaziš na očeh,
krive veje so skeleče kot iz noža,
sv. Miklavž bo kmalu prišel na saneh.

Poj kitara pesem svojo,
poj, ko dež stopica po dolini,
ti prikliči iz sobe vilo mojo,
samo pazi, ker posejan moj prag je s klini . . .

SANJE Zaplapolala je zastava
 rdeča kot surovo meso
 in se vgnedila v možgane.
 Popili smo kozarec vode
 in nadaljevali delo:
 zidali smo visoko stolpnico,
 da bi naredili kres veselja,
 kres obupa, rdečih obrazov in smrti.
 Ko pripluje ladja pod zeleno drevo,
 ni niti enega potnika v kabinah.
 Kapitan nemo stoji z ilovičastimi očmi
 in gleda v modro.
 Upam, da bo kmalu sonce,
 da bo vejica podobna roži,
 da bo glista sanja . . .

CIGAN Cigan igra violino pod hruško.
 Nebo se mu klanja
 in jaz sledim kot ogenj njegovemu klicu.
 Barbarsko kolo na rosni travi,
 sredi poletja smo nabirali riž,
 močvirje je zagrmadeno z bambusovimi palicami,
 poljub na usta že do spanja,
 rdečo rožo sem dobil v dar
 in hodim po mestu v črnem fraku —
 z rdečo rožo v rokah.
 Vse cvete in ljubi,
 čebele brenčijo . . .

Ciganu pade zrela hruška v usta.

ZLI DUH V tej mesečini pridirjaš pod okno,
 zli duh,
 zeleno se režiš in praskaš
 z zavitimi prsti mehko noč.
 Obožuješ petje soparnega pijanca,
 rad imaš omamljiv vonj zraka.
 Zli duh, omrežil si me
 in bele lobanje na zlatih pladnjih
 se mi zajedajo v oči,
 gnili in črni zobje so mi
 tolažba — večerja,

večerja za kralje,
z razgaljenimi prsi devic,
tvoje bele prsi spominjajo
na lobanje,
niti kapljice krvi ni v tej sedanjosti,
izsušenost do mozga . . .

Ivanka

Štirje zapisi

STRAH

*In bo stal silen ter neomajen —
v rokah se mu bo bleščalo pravično
orožje . . .*

Hergold

Dolgo je trkalo na vrata. Najprej se mi je zdel to le šum iz sosednje sobe, potem nisem šla odpret zato, ker je bilo čudno, da se prišlec ne spomni na zvonec, ki je vendar tako dobro viden s svojim rdečim gumbom. Ura je bila pozna, morda ena ponoči, lahko da je bilo kako uro prej ali pozneje, na uro si nisem upala pogledati.

Kadar so pozne nočne ure, pa je povsod taka svečana tišina, tedaj me postane iz nerazumljivega vzroka strah, ob nenadnem šumu vztrepetam ali kriknem, čeprav smem trditi, da imam zelo dobre živce. Rekla sem si, kako naj grem sploh odpret, ko nimam pojma, kdo bi utegnil biti zunaj. Naj grem k vratom, v katerih je toliko lukenj, da bo tisti zunaj prav gotovo videl, da sem doma, potem bo pač še naprej vztrajal? Samo pogledati že ne morem. Preostaja mi, da odprem ali pa sploh nič. A kako naj ne odprem, ko je zunaj vendar nekdo, ki trka, vztrajno in gotovo ne brez razloga? Še ni ponehalo.

Trkanje je bilo včasih tiše, kakor da bi me hotel obiskovalec prepričati, da vendarle ni kak tat ali brezdomec, spet pa je bilo glasno in pogumno, češ novica, ki jo prinašam, te bo zanimala, zato moraš odpreti.

Pa še nekaj, nikoli nočem komu priznati svojega strahu, tako vztrajno si prizadevam biti nekaj drugega, kar sem.